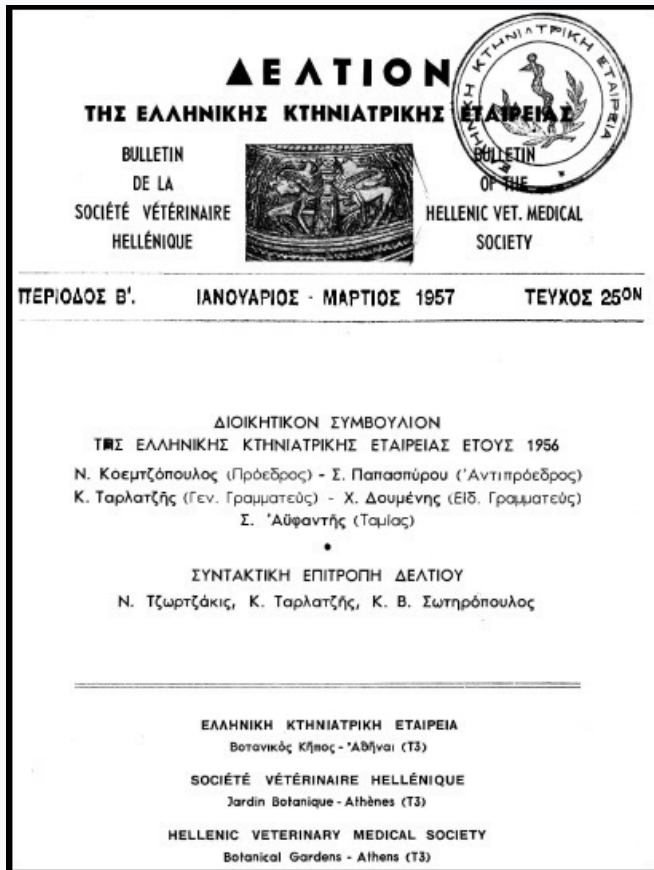

Περιοδικό της Ελληνικής Κτηνιατρικής Εταιρείας

Τόμ. 8, Αρ. 1 (1957)

ΟΛΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.17685](https://doi.org/10.12681/jhvms.17685)

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά-Μη Εμπορική Χρήση 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Εταιρεία Ε. Κ. (1957). ΟΛΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ. *Περιοδικό της Ελληνικής Κτηνιατρικής Εταιρείας*, 8(1), 36-43.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.17685>

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

SHUMARD R. F., EVELETH D. F.: Περαιτέρω μελέται ἐπὶ τῆς ἀνθελμινθικῆς δράσεως τῆς Κιτρικῆς Πιπεραζίνης (Further Studies on the anthelmintic action of Piperazine Citrate) Veterinary Medicine. Vol. LI, 1956, 515-517.

Ἐργαστηριακαὶ ἔρουναι ἐπὶ τῆς ἀποτελεσματικότητος τῆς Κιτρικῆς Πιπεραζίνης ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ προσθήκη 2000 - 4000 mg εἰς ἓν γαλλόνιον ποσίμου ὕδατος ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα ὑψηλὴν ἀνθελμινθικὴν δράσιν κατὰ τοῦ νηματέλμινθος *Ascaridia Galli*. Τὸ αὐτὸ φάρμακον χορηγούμενον προληπτικῶς εἰς ποσότητα 1000 mg κατὰ γαλλόνιον ποσίμου ὕδατος ἡμερησίως προλαμβάνει τὴν ἐγκατάστασιν τῆς *Ascaridia Galli*.

Ἐτεροι ἔρουναι ἀπέδειξαν ὅτι ἡ προσθήκη 4000 mg κιτρικῆς πιπεραζίνης κατὰ γαλλόνιον ποσίμου ὕδατος ἐπιφέρει τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν ἀσκαριδῶν ἐκ τῶν ἰνδιάνων.

Ἐφ' ἀπαξ δόσεις 170, 270, 430 καὶ 730 mg κιτρικῆς πιπεραζίνης κατὰ χιλιόγραμμα ζῶντος βάρους εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπομάκρυνσιν *Ascaris Lumbricoides* ἐκ τῶν χοίρων.

Ἐπίσης δόσεις 8000 mg κατὰ γαλλόνιον ποσίμου ὕδατος εἰς μίγμα (stop mixture) ἦσαν ἀποτελεσματικά. K.B.T.

TOMAS B., RADOVANOVIC R.: Συμβολὴ εἰς τὴν θεραπείαν τῶν κωλικῶν τοῦ ἵππου δι' ἐνδοφλεβίων ἐνέσεων θειικοῦ μαγνησίου κατὰ τὴν μέθοδον Ματθαϊάκη. (Veterinarski Glasnik, 1957, σ. 42-48 (περίληψις Συγγραφέων).

Ἴνα ἐλέγξωμεν τὰ ὑπὸ τοῦ Ματθαϊάκη ἀναφερόμενα, ἐθεραπέυσαμεν 5 εἶδη κωλικῶν τοῦ ἵππου, σύνολον 44 πασχόντων, δι' ἐνδοφλεβίων ἐνέσεων θειικοῦ μαγνησίου. Εἰργάσθημεν ὁ εἰς χωριστὰ ἀπὸ τὸν ἄλλον μὲ 10 % (4 ἵπποι), 25 % (10 ἵπποι), καὶ 20 % (20 ἵπποι) διαλύματος.

Ἡ θεραπεία ἔδωκεν εὐνοϊκὸν ἀποτέλεσμα ἐπὶ 16 μόνον ἵππων, δηλαδή ἐπὶ 11 περιπτώσεων ἵππων πασχόντων ἐκ κωλικοῦ ψύξεως (ἐκ τῶν 15 θεραπευθέντων), ἐπὶ 3 ἵππων μὲ δυσκοιλιότητα τοῦ παχέος ἐντέρου (ἐκ τῶν 13 θεραπευθέντων), καὶ ἐπὶ 2 ἵππων μὲ μετεωρισμὸν τοῦ παχέος ἐντέρου (ἐκ τῶν 4 θεραπευθέντων).

Δοθέντος ὅμως ὅτι ἐθεραπέυσαμεν μικρὸν ἀριθμὸν περιπτώσεων καὶ

ὅτι εἶδη τινὰ τῶν κωλικῶν ὑπόκεινται εἰς αὐτόματον ἴασιν, δὲν δυνάμεθα ν' ἀποδώσωμεν ὅλας τὰς λαθείσας περιπτώσεις εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ θειικοῦ μαγνησίου. Εἰς μίαν περίπτωσιν δυσκοιλιότητος καὶ 6 περιπτώσεις μετεωρισμοῦ τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου ἢ διὰ θειικοῦ μαγνησίου θεραπεία οὐδὲν ἀποτελέσμα ἔσχεν.

Εἰς 10 ὑγιεῖς ἵππους ἐχορηγήθη πειραματικῶς διάλυμα 20 % θειικοῦ μαγνησίου, εἰς αὐξανόμενας δόσεις, 2 δὲ ἵπποι ἐθανατώθησαν μὲ τὸ διάλυμα τοῦτο.

P.N.A.

EUZÉBY J. : **Αἱ ἐξωτερικαὶ ὠτίτιδες τοῦ κυνός.** (Les Otites externes du Chien). Rev. Méd. Vét. Lyon - Toulouse, T. CVII, Juil. 1956, 417 - 437.

Ὁ συγγραφεὺς εἰς τὴν παροῦσαν μελέτην του περιγράφει τὰς ἐξωτερικὰς ὠτίτιδας τοῦ κυνός ἀπὸ ἀπόψεως αἰτιολογίας, κλινικῶν συμπτωμάτων καὶ θεραπείας. Κατανέμει ταύτας εἰς τέσσαρας μεγάλας κατηγορίας, ἧτοι α) ὠτίτιδας ἐκ ψύξεως, β) τραυματικὰς, γ) παρασιτικὰς καὶ δ) καταρροϊκὰς. Διὰ τὴν θεραπείαν τούτων συνιστᾷ ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἀποφυγὴν βιαίων ἐπεμβάσεων καὶ τὴν μὴ χρησιμοποίησιν τοῦ ὕδατος καὶ ἐρεθιστικῶν παρασκευασμάτων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν δι' ἀραιοῦ διαλύματος οἰνοπνεύματος κάθαρσιν τοῦ ἐξωτερικοῦ ὠτός, ἵνα οὕτω ἐξασφαλισθῇ ὁ ἀπαραίτητος ἀερισμὸς καὶ ἐπιτραπῇ ὅπως αἱ χρησιμοποιηθησόμενα φαρμακευτικὰ οὐσίαι ἐπιδράσουν ἐπὶ τοῦ πάσχοντος ἐπιθηλίου. Ἐκ τῶν στηπτικῶν, καταπραῦντικῶν, ἀντιβιοτικῶν καὶ μυκητοκτόνων παρασκευασμάτων, ὁ συγγραφεὺς κρίνει ὡς πλέον ἀποτελεσματικὰ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα περιέχουν καὶ ὀξεικὴν ὑδροκορτιζόνην.

A. Π.

FROMENTIN G. : **Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ἐνδονυχιτίδων τῶν ἵπποιδῶν.** (Considérations sur la Fourbure des équidés). Rev. Méd. Vét. Lyon-Toulouse, T. CVII, Août-Sept. 1956, 507-512.

Εἰς τὴν ἐν ἐπικεφαλίδι μελέτην ἐκτίθενται αἱ ἀτομικαὶ παρατηρήσεις τοῦ ἐρευνητοῦ ὡς πρὸς τὴν θεραπείαν τῆς ὀξείας ἐνδονυχίτιδος τῶν ἵπποιδῶν. Ἡ κλασικὴ θεραπεία δι' ἀντιισταμινικῶν καὶ καθαρτικῶν οὐσιῶν οὐδὲν ἀπέδωκεν. Ἡ χρησιμοποίησις τῆς Lomidine, ἧτις ἀναστέλλει τὴν ὑπὸ τοῦ ὄργανισμοῦ παραγωγὴν ἱσταμίνης, ἐπίσης δὲν ἔδωκεν θετικὰ ἀποτελέσματα. Ἀντιθέτως, ἡ χορήγησις Chlorpromazine (Largactil) ἐνδοφλεβίως καὶ ἡ ταυτόχρονος ἔγχυσις Promethazine ἔσχεν πλείστας ὄσας ἐπιτυχίας. Ἡ ἐνδεικνυομένη δόσις εἶναι ἡ τῶν 150 χιλιοστογρῆμωσις καὶ ἐπὶ 8 - 12 ἡμέρας.

A. Π.

PANINA G. : **Πρόσφατοι πρόοδοι ἐπὶ τῆς ἐρευνῆς τῶν Λευκώσεων τῶν πτηνῶν.** (Recenti progressi nelle ricerche sulla Leucosi Aviare). Veterinaria Italiana, VIII, No 1, 1957, 33 - 53.

Ἐν ἀρχῇ παρατίθεται ταξινόμησις τῶν λευκώσεων τῶν πτηνῶν, βασιζομένη ἐπὶ τῶν νεωτέρων θεωριῶν, τῆς νευρολεμφοματώσεως καὶ τῆς ὀστεοπετρώσεως διαλαμβανομένων μᾶλλον ὡς φλεγμονωδῶν ἐξεργασιῶν παρὰ ὡς νεοπλαστικῶν ἐκδηλώσεων. Ἐν συνεχείᾳ, ὁ συγγραφεὺς βασιζόμενος ἐπὶ στατιστικῶν δεδομένων, ἐξάγει τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐκ τῶν μορφῶν τῆς Λευκώσεως τῶν πτηνῶν, ἡ νευρολεμφομάτωσις καὶ ἡ σπλαγγχνικὴ τοιαύτη ἔχουσιν ἐξαπλωθεῖ ἐπικινδύνως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Ἀποδεχόμενος τὴν ὑπαρξίν διηθητοῦ τοῦ ὡς παθογόνου αἰτίου, ἀμφισβητεῖ, ἐλλείπει ἀτομικῶν πειραματικῶν ἐρευνῶν, τὴν παρουσίαν τοῦτου εἰς τὴν ὀφθαλμικήν, νευρικήν καὶ ὀστεοπετρωτικήν λεύκωσιν. Ἡ μόλυνσις πραγματοποιεῖται κυρίως διὰ τῆς ἀναπνευστικῆς καὶ πεπτικῆς ὁδοῦ, ὡς καὶ διὰ τῶν ἐμβρυοφόρων ὤων. Ἡ εὐνοϊκότερα περίοδος τῆς μεταδόσεως εἶναι ἡ ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκκόλαψιν τοιαύτη. Συνεχίζων, παραθέτει τοὺς τρόπους διαγνώσεως τῆς νόσου, τόσον νεκροτομικῶς, ὅσον καὶ αἱματολογικῶς καὶ βιοχημικῶς διὰ τῆς μετρήσεως τῆς ἐν τῷ πλάσματι τοῦ αἵματος τριφωσφορικῆς ἀδενοσίνης, ἀξαναγομένης αἰσθητῶς κατὰ τὴν περίοδον τῆς νόσου. Ὡς προφυλακτικὰ μέτρα ἀναφέρονται αἱ γνωσταὶ μέθοδοι ἐπιλογῆς καὶ διαωνίσεως τῶν ἀποδειχθεισῶν ἀνθεκτικῶν γενεῶν. Τέλος, ὁρμώμενος ἐκ παρατηρήσεων καὶ ἐργαστηριακῶν τοῦ πειραμάτων, κάμνει μνεῖαν τῆς δυνατότητος παρασκευῆς ἀντιστοίχου ἐμβολίου. A.Π.

BERTHELON M., TOURNUT J. : **Ἡ νυμφομανία τῆς ἀγελάδος.** (La nymphomanie de la vache). Rev. Méd. Vét. Lyon-Toulouse, T. CVII, Oct. 1956, 577-595.

Ἀναφέρονται ἐκτενῶς τὰ αἷτια τὰ προκαλοῦντα τὴν νυμφομανίαν τῆς ἀγελάδος, ὡς ἐπίσης ἡ συμπτωματολογία καὶ ἡ ἐφαρμοζομένη θεραπευτικὴ ἀγωγή. Εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο κεφάλαιον οἱ συγγραφεῖς παραθέτουν πλείστας ὄσας παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς θεραπείας νυμφομανῶν ἀγελάδων διὰ τῆς χρησιμοποίησεως γοναδοτρόπων ὁρμονῶν ὡς καὶ διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως καὶ χημειοθεραπείας. Ἐν κατακλείδι παρατίθεται χρησιμότητος πίναξ ἐνεργείας εἰς περίπτωσιν νυμφομανοῦς ἀγελάδος. A.Π.

BESSON Y., CONSTANTIN P., MAUVERNAY R.-Y. : **Διαταραχαὶ ἰσορροπίας τῶν ἀνοργάνων οὐσιῶν καὶ ἰχνοστοιχεῖα.** (Déséquilibre minéral et oligo-éléments). Rev. Méd. Vét. Lyon-Toulouse, T. CVII, Oct. 1956, 596-607.

Πρόκειται περὶ ἀξιολόγου μελέτης, παισιωμένης ὑπὸ πολλῶν ἐπιτυ-

χόν παρατηρήσεων τών έρευνητῶν ἐπὶ μεγάλων κατοικιδίων ζῴων, ἀποδεικνυούσης τὴν ἀπαραίτητον ὑπαρξιν τῶν ἰχνοστοιχείων, ἰδίως δὲ τοῦ χαλκοῦ, μαγγανίου, σιδήρου, κοβαλτίου καὶ νικελίου. Ὁ χαλκὸς ἔχων καταλυτικὴν ἐνέργειαν, εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν βιταμινῶν Α., (B), καὶ C. Ἐπίσης τὸ μαγγάνιον διὰ τὰς βιταμίνας (B), C καὶ E καὶ τὸ κοβάλτιον διὰ τὴν B₁₂. Πλὴν τούτου, ὁ χαλκὸς θεωρεῖται ὡς τὸ κύριον στοιχεῖον τὸ ἀπαιτούμενον διὰ τὴν παραγωγὴν τῆς αἰμοσφαιρίνης καὶ τῶν ἀνοσοποιητικῶν ἀντισωμάτων. Ὁ συνδυασμὸς χαλκοῦ+μαγγανίου ἐν γένει, ἔχει εὐνοϊκὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς αἰμοποιήσεως καὶ ὁρμονικῶν ἐκκρίσεων. Οἱ συγγραφεῖς χρησιμοποιοῦντες ἅλατα χαλκοῦ, μαγγανίου, σιδήρου καὶ ὑποφωσφορῶδες ἀσβέστιον, ἔσχον ἄριστα ἀποτελέσματα εἰς τὴν θεραπείαν περιπτώσεων μὴ ὀρθολογικῆς διατροφῆς καὶ ἐπιλοχείων καταστάσεων.

A.Π.

JOHNSON E. P., DOMERMUTH C. H. : Παράγοντες τινὲς ἔχοντες σχέσιν μὲ τὴν αἰτιολογίαν καὶ τὴν καταπολέμησιν τῆς λεγομένης νόσου τῶν ἀεροθαλάμων τῶν πτηνῶν. (Some factors in the etiology and control of so-called Avian Air-Sac Disease). The Cornell Veterinarian, Vol. LXVI, No 3, 1956, p. 409-418.

Οἱ συγγραφεῖς ἀναφέρουν ὅτι, ὅταν κατὰ τὸ 1952 ἡ ἀσθένεια ἔλαβε εἰς περιοχὴν Dol-Mar-Va τεραστίαν ἔκτασιν, ὅλα τὰ ἀρμόδια ἐργαστήρια τῆς Virginia ἤρχισαν νὰ μελετοῦν τὸ πολὺπλοκον θέμα τῆς ἀσθενείας ταύτης. Οἱ Fahey καὶ Crawley ἀπεμόνωσαν ἕναν ἰὸν ὅστις, ἐνιέμενος ὁμοῦ μὲ P.P.L.O. εἰς πτηνά, προκαλεῖ πλέον ἐκτεταμένους ἀλλοιώσεις εἰς τοὺς ἀεροθαλάμους, παρὰ ἂν ἐνίεται μόνος. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει ἐπίσης, ἂν ὁ ἰὸς συνυπάρξῃ μετ' ἄλλων σαπροφυτικῶν μικροβίων, ὡς ὁ κολιβάκιλλος.

Ὁ ἀπομονωθεὶς ἰὸς πολλαπλασιάζεται κατόπιν ἐνόφθαλμιμοῦ ἐπὶ ἐμβρυοφόρου ὄωυ, προκαλῶν αἰμορραγικὰς ἀλλοιώσεις καὶ μομοποίησιν τῶν ἐμβρύων, τὰ ὁποῖα θνήσκουν ἀπὸ 2 ἕως 7 ἡμέρας ἀπὸ τοῦ ἐνοφθαλμιμοῦ. Τὸ ἀλλαντοϊκὸν ὑγρὸν τὸ περιέχον τὸν ἰὸν δὲν προκαλεῖ, ὡς ὁ ἰὸς τῆς ψευδοπανώλους, συγκόλλησιν τῶν ἐρυθροκυττάρων τῶν ὀρνίθων, οὔτε πολλαπλασιάζεται εἰς ζωμὸν-ὄρρον, ὅπως ὁ μικροοργανισμὸς P.P.L.O. Κατὰ τοὺς διαφόρους πειραματισμούς, ἀπεδείχθη ὅτι ὅταν ὁ ἰὸς ἐνίεται ἐντὸς τῶν ἀεροθαλάμων εἶναι πλέον δραστικὸς, προκαλεῖ δὲ ἀλλοιώσεις ὁμοίας μὲ τὰς τοῦ P.P.L.O. Ὅταν καλλιέργημα P.P.L.O. ἐνίεται μετὰ τοῦ ιαῦ εἰς πτηνά, σοβαραὶ μακροσκοπικαὶ ἀλλοιώσεις παρουσιάζονται εἰς τὴν τραχείαν καὶ ἀεροθαλάμους ὅλων τῶν πτηνῶν. Ἐξ ἄλλου, τὸ P.P.L.O. ἐνιέμενον χωρὶς τὸν ἰὸν, προκαλεῖ ἐλαχίστας ἀλλοιώσεις εἰς μερικὰ ἀπὸ τὰ

ἐνοφθαλμισθέντα πτηνά. Εἶναι δυνατόν, πτηνά τινὰ νὰ παρουσιάζουν λανθάνουσαν μόλυνσιν ἐκ P.P.L.O., καὶ ὁ ἴδς νὰ δρᾷ ὡς παράγων ἐπενεργείας ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀπεδείχθη. Τέλος οἱ συγγραφεῖς ἐλπίζουν ὅτι ἐν ἐμβόλιον κατὰ τοῦ ἰοῦ, θὰ προλαμβάνη τὰς σοβαρὰς μορφὰς τῆς ἀσθeneίας. Σ.Α.

DEPELCHIN A. : Αἱματολογία τῶν ζώων. II. Τὸ φυσιολογικὸν μυελόγραμμα τῶν βοοειδῶν, προβάτων καὶ κυνῶν. (Hématologie animale. II. Le myélogramme normal des espèces bovine, ovine et canine). Ann. de Méd. Vét. de Cureghem-Bruxelles, Juillet 1956, No 5, p. 325-345.

Ὁ συγγραφεὺς ἐμελέτησε τὸν μυελὸν τῶν ὀστέων εἰς 19 βοοειδῆ, 15 κύνας καὶ 9 πρόβατα. Ἐχρησιμοποίησε τὴν μέθοδον παρακεντήσεως τοῦ Arinkin. Τὰ μυελογράμματα διαφέρουν ἀπὸ εἶδος εἰς εἶδος, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἀπὸ ἄτομον εἰς ἄτομον τοῦ αὐτοῦ εἴδους, παραμένοντα πάντως ἐντὸς τῶν κοινῶν ὁρίων τοῦ εἴδους. Αἱ τελευταῖαι αὐταὶ διαφοραὶ ὀφείλονται εἰς διαφορετικὰς ἰσορροπίας μεταξὺ παραγωγῆς τοῦ μυελοῦ καὶ φυσιολογικῆς καταστροφῆς.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μελέτης δεικνύει ὅτι ἡ ἐρυθροκυτταρικὴ γενεὰ εἶναι ἀριθμητικῶς μεγαλυτέρα εἰς τὰ βοοειδῆ καὶ τὰ πρόβατα παρὰ εἰς τοὺς κύνας. Τοῦτο ἐξηγεῖται ἀπὸ μίαν σχέσιν διαφορετικὴν μεταξὺ τῆς παραγωγῆς κοκκιοκυττάρων καὶ τῆς παραγωγῆς ἐρυθροκυττάρων. Ἡ σχέσις αὕτη εἰς τὸν κύνα εἶναι ἀπὸ 0,80 ἕως 3,13, εἰς τὰ βοοειδῆ ἀπὸ 0,20 ἕως 1,02 καὶ εἰς τὰ πρόβατα ἀπὸ 0,41 ἕως 1,30. Σ. Α.

SCHOENAERS F., COTTELEER C. : Ἡ διάγνωσις τῆς ψευδοπανώλους τῶν πτηνῶν. (Le diagnostic de la pseudo-peste aviaire). Ann. Méd. Vét. de Cureghem - Bruxelles, Juillet 1956, No 5, 271 - 293.

Εἰς τὴν ἐμπεριστατωμένην ταύτην μελέτην οἱ συγγραφεῖς ἀναφέρουν τὰς διαφόρους ὀρολογικὰς δοκιμὰς, τὰς ἱκανὰς ν' ἀποκαλύψουν εἴτε τὸν ἴον, εἴτε τὰ εἰδικὰ ἀντισώματα, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀκριβοῦς καὶ ἐγκαίρου διαγνώσεως τῆς ψευδοπανώλους τῶν ὀρνίθων. Ἐκ τῆς μελέτης τῶν, διαφαίνεται σαφῶς, ὡς καὶ οἱ συγγραφεῖς τονίζουν, ὅτι ἡ ἢ ταχεῖα καὶ ἀσφαλὴς διάγνωσις τῆς ἀσθeneίας ταύτης δὲν εἶναι εὐκόλος. Αἱ τεχνικαὶ τοῦ Monti, τοῦ Mitscherlich καὶ τοῦ Woernle - Siegmann παρουσιάζουν τὸ ἐλάττωμα νὰ μὴν εἶναι πάντοτε θετικαὶ διὰ τὰ νοσοῦντα ἐκ ψευδοπανώλους πτηνά. Ἀντιθέτως, ἡ ἀναζήτησις τῶν εὐδαισθητο - αἰμοσυγγολητινῶν, κατὰ τοὺς Geurden καὶ Denos, εἶναι πλέον ἐνδιαφέρουσα, ἀρκεῖ νὰ συγ-

κρίνη τις τὴν ἀντίδρασιν μὲ δοκιμὴν τινά, ἐπιτρέπουσαν τὴν διαπίστωσιν τῶν θετικῶν ψευδοαντιδράσεων, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζονται εἰς τὰ πτηνὰ λόγῳ τῶν ἰσοσυγκολητινῶν (ὁμάδες αἵματος). Τέλος, ἕως ὄτου τὰ εὐνοϊκὰ συμπεράσματα διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην μέθοδον ἀποδειχθοῦν διὰ περαιτέρω ἐρεύνης ὀριστικά, ἡ μέθοδος τῆς διαπιστώσεως τοῦ ἰοῦ δι' ἐνοφθαλμισμού ἐμβρυοφόρων ὠῶν, ἂν καὶ οὐχὶ ταχεῖα, παραμένει ἡ μέθοδος ἡ πλέον ἀκριβὴς καὶ βεβαία.

Σ.Α.

COVER, MELLEN, GILL : **Μελέτη ἐπὶ τῶν αἱμορραγικῶν συνδρόμων τῶν ὀρνιθίων.** (Étude des syndromes hémorragiques chez le poulet) The Cornell Veterinarian, 1955, 7, 366 (ἐκ τοῦ Ann. Méd. Vét. de Gureghem, Janvier 1956, No 1, 52).

Ἡ αὔξησις τῶν περιπτώσεων αἱμορραγικοῦ συνδρόμου εἰς τὰ ὀρνίθια ὑπῆρξε σημαντικὴ τελευταίως. Πολλαὶ θεωρίαι προσεπάθησαν νὰ ἐξηγήσουν τὴν αἰτιολογίαν μεταξὺ τῶν ὁποίων αἱ ἐξῆς : ὑπερβιταμίνωσις Α, ἄβιταμίνωσις C, δηλητηρίασις ἐκ τῆς σουλφακινοξαλίνης, κατάχρησις ἀντιβιοτικῶν παραβλαπτόντων τὴν σύνθεσιν τῆς βιταμίνης K ἐκ μέρους τῶν βακτηρίων ἐντὸς τοῦ ἐντέρου. Διάφοροι πειραματισμοὶ ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἄβιταμίνωσις K οὐμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὸ ἀποκαλούμενον αἱμορραγικὸν σύνδρομον. Εἰς τὴν ἄβιταμίνωσιν K ἔχομεν σοβαρὰς αἱμορραγίας, ἐλάττωσιν τοῦ χρόνου πήξεως τοῦ αἵματος, ἐπὶ πλέον πρόκειται περὶ νόσου μᾶλλον σπανίας εἰς τὰς συστηματικὰς ἐκτροφάς.

Ἐν ἀντιθέσει, εἰς τὸ αἱμορραγικὸν σύνδρομον ὑπάρχουν πολλαπλαῖα μικρὰ αἱμορραγία, ὁ χρόνος πήξεως εἶναι φυσιολογικός, μὲ ἀλλοίωσιν τῆς αἱματολογικῆς εἰκόνας, χαρακτηριστικὸν τῆς ἰστίας εἶναι ἡ σπάνις τῶν ἐρυθροκυττάρων. Εἰς τὸ σύνδρομον τοῦτον ἡ χορήγησις βιταμίνης K οὐδεμίαν βελτίωσιν ἐπιφέρει, ἡ δὲ αἰτιολογία του παραμένει ἄγνωστος.

Σ.Α.

Van WAVEREN G. M. : **Ἐμβολιασμός κατὰ τῆς ψευδοπανώλους τῶν ὀρνιθίων.** (Vaccination Contre la Maladie de Newcastle). Off. Int. Epizoot. 1955, 44, 107-118.

Ἡ μελέτη αὕτη σκοπὸν εἶχε νὰ συγκρίνη τὴν ταχύτητα ἐγκαταστάσεως καὶ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνοσίας τῆς προερχομένης ἀπὸ τὰ ἐξῆς ἐμβόλια :

- α) Νεκρά, μὲ crystal - violet καὶ μὲ φορμόλην : δίδουν ἀνοσίαν μικρᾶς διαρκείας.

- β) Ζῶντος ἰοῦ χορηγούμενον διὰ τοῦ ποσίμου ὕδατος : ἡ ἀνοσία ἐγκαθίσταται ἀμέσως, ἐπαυξανομένη μετὰ 5 μῆνας δι' ἐγχύσεως ἐτέρου ἐμβολίου ζῶντος ἰοῦ.

- γ) Ἔτερα ἐμβόλια ζώντων ἰῶν, δύνανται νὰ δώσουν καλὴν ἀνοσίαν ἀλλὰ συγχρόνως, ἐνίστε, καὶ πῶσιν τῆς ὠτοτοκίας μετὰ θανάτων (Mukteswar, Roakin, vaccin de Beaudette κ.λ.π.

Σ.Α.

Van DER HOEDEN: **Λεπτόσπειρα ἢ κυνοκτόνος εἰς βοειδίῃ.** (J. Comp. Path. Ther. 1955 65, 278).

Λεπτοσπείρωσις (*L. Canicola*) παρατηρήθη ἐν Ἰσραήλ, εἰς 4 ποίμνια βοειδῶν. Ἐσημειώθη πυρετὸς βραχείας διαρκείας, ἀνορεξία, ἕκτερος μὲ αἰμοσφαινουρίαν καὶ μείωσις τῆς ἀποδόσεως εἰς γάλα, Ἀποβολαί τινες δέον μᾶλλον ν' ἀποδοθῶσιν εἰς Λ. Εἰς πλείστας ὅμως περιπτώσεις οὐδὲν κλινικὸν φαινόμενον ἐξεδηλώθη. Θῶες, ἄφθονοι εἰς τὴν περιοχὴν, ὑπῆρξαν προφανῶς αἰτία προελεύσεως τῆς μολύνσεως. N.Γ.Κ.

Van RIEL J. καὶ M.: **Ἔρευνα ἐπὶ τῆς Λεπτοσπειρώσεως τῶν βοειδῶν ἐν Κεντρικῇ Ἀφρικῇ.** (An. Soc. Belge Méd. Trop., 1955, 35, 257).

Ἀφοῦ κάμνουν μνεῖαν τῶν εἰς τὰς διαφόρους χώρας γνώσεων ἐπὶ τῆς νόσου ταύτης. Οἱ συγγραφεῖς ἐκθέτουσι τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν τῶν ἐν τῷ Βελγικῷ Κογκό.

Ἐξετάσθησαν 124 ὄροι βοειδῶν διαφόρων περιοχῶν τοῦ Κογκό (Katanganga, Kivu, Ruanda, Ituri) ἐξ ὧν ἀπεδείχθη, εἰς 33% τῶν περιπτώσεων, παρουσία εἰδικῶν συγκολλητινῶν δι' ἓνα ἐκ τῶν κάτωθι τύπων ἀντιγόνων:

L. grippotyphosa, *L. bataviae*, *L. icterohemorrhagiae*, *L. hebdomadis*, *L. australis*, *L. pomona* καὶ *L. butembo*. N.Γ.Κ.

KOHN A.: **Ὅδοι εἰσόδου τῆς μολύνσεως εἰς τὴν νόσον Newcastle.** (A. J. Veter. Res., 1955, 16, 450).

Ὁ συγγραφεὺς συγκρίνων τὰς ὁδούς: πεπτικὴν, ἐνδορινικὴν, ἐνδοτραχειακὴν, ἐνδομυϊκὴν καὶ πνευμονικὴν (δι' αἰερόσολ) παραδέχεται τὰς δύο τελευταίας ὡς τὰς πλέον σοβαρὰς καὶ ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικὰς. Ἡ διὰ τῶν ρινικῶν κοιλοτήτων ἀπαιτεῖ 40 ἕως 50 φορὰς περισσότερον ἰόν, ἐνῶ διὰ τοῦ πεπτικοῦ ἐχρεῖσθη 200 φορὰς μεγαλυτέρα δόσις. Ὁ συγγραφεὺς συνάγει ὅτι ἐν τῇ φύσει ἡ κυριώτερα ὁδὸς μολύνσεως τῶν πουλερικῶν διὰ τοῦ ἰοῦ τῆς ψευδοπανώλους εἶναι ἢ διὰ τοῦ ἀναπνευστικοῦ.

N.Γ.Κ.

SMITH H. W.: **Μακροβιότης τῆς σαλμονέλλας τῶν ὀρνιθοειδῶν εἰς τὴν κόπρον αὐτῶν.** (J. Comp. Path. Ther., 1955, 65, 267).

Ἐντὸς κόπρου μεμολυσμένων ὀρνίθων ἢ *S. Gallinarum* δύναται νὰ ζῆσῃ ἐπὶ 37 ἡμέρας ἐφ' ὅσον τηρεῖται ξηρά, ἐπὶ ὀλιγώτερον δὲ χρόνον ἐὰν εἶναι ὑδαρά. N.Γ.Κ.

HULLAND T. J. : Τοξοπλασμώσεις ἐν Καναδᾷ (J. of the A.V.M.A., 1956, 128, 74-79).

Αἱ περιπτώσεις τοξοπλασμώσεως αὐξάνουν ταχέως ἐν Καναδᾷ. Τὰ συμπτώματα εἰς τὸν κύνα παρουσιάζονται κατὰ τὴν ἀκόλουθον σειρᾶν : Ὑξάντλησις, ἀνορεξία, κατάπτωσις, ἀδυναμία, ἔκκριμα ριζικὸν καὶ ὀφθαλμῶν, ὠχρότης τῶν βλενογόνων, βήξις, ἔμετοι, διάρροια, ἀνωμαλίας τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Εἰς τὴν γαλῆν ἡ νόσος λαμβάνει χρονίαν μορφήν, μὲ ὑξάντλησιν καὶ ἔγκεφαλικά συμπτώματα. Εἰς τὰ μηρυκαστικά καὶ τὸν χοῖρον δὲν ὑπάρχουν εἰδικὰ φαινόμενα, τὰ νεογέννητα, μολυνθέντα ἐντὸς τῆς μήτρας, ἀποθνήσκουν μετ' ὀλίγον ἐξ ἔγκεφαλίτιδος. Ὡς πρὸς τὴν διάγνωσιν, ἡ δοκιμὴ κατὰ Sabín - Feldman καὶ ἡ ἐκτροπὴ τοῦ συμπληρώματος δίδουν τὰ πλεόνθετικά ἀποτελέσματα. Διὰ τὴν θεραπείαν ὁ συγγραφεὺς δίδει προτίμησιν εἰς τὰς σουλφαμίδους καὶ σουλφόνους, ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὴν 2-4 diaminopyridine (daraprim), ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν σουλφαδιαζίνην.

N.F.K.

GOLOUBIEN N. D. : Δηλητηρίασις χοίρων ὑπὸ ἡλλοιωμένων γεωμύλων (Veterinariya, 1956, 6, 76).

Ὁ συγγραφεὺς παρατήρησε εἰς τὰ προσβληθέντα ζῶα ἀνωμαλίας τοῦ γαστροεντερικοῦ (ἔμετοι, διάρροια) καὶ ἐκδηλώσεις ἐκζέματος μετὰ δυνατοῦ κνησμοῦ. Εἰς βαρείας περιπτώσεις αἱ ἔγκυοι ἀποβάλλουν ἢ τὰ γεννώμενα ἀποθνήσκουν ἐντὸς 24ώρου ἢ 48ώρου, ὅσα δὲν εἶναι νεκρὰ κατὰ τὴν γέννησιν. Τὰ πλεῖστα τῶν νεογεννήτων παρουσιάζουν πλάκας ἐρυθρᾶς ἢ ἰόχρους εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ σώματος.

N.F.K.

WRIGHT καὶ TRUSCOTT : Ἀπολύμανσις ἐπφαστικῆς συσκευῆς δι' ὑποκαπνισμῶν φορμόλης. (World's Poultry Science Journal, 1954, 10, 272-276).

Ἡ ἀποτελεσματικότης τῶν ὑποκαπνισμῶν εἶναι τόσοσιν μεγαλυτέρα ὅσον αὐξάνει ἡ θερμοκρασία καὶ ἡ ὑγρασία τοῦ περιβάλλοντος τοῦ ἐπφαστοῦ. Διὰ συσκευὰς ἐφωδιασμένας μὲ αὐτόματον ἐξαεριστήρα 1,5 κ.ἐκ. φορμόλης τοῦ ἐμπορίου ρίπτεται ἐντὸς δοχείου περιέχοντος 1 γρ. ὑπερμαγγανικὸν Κάλι, διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἐντὸς 20' λεπτῶν ἀπολύμανσις χώρου ἑνὸς κυβικοῦ ποδός (περίπου 28 κ. παλ.). Διὰ συσκευὰς ἀεριζομένας διὰ τῆς βαρύτητος δέον νὰ αὐξηθοῦν αἱ δόσεις διὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα καὶ τὸν αὐτὸν ὄγκον χώρου εἰς 2,5 κ.ἐκ. φορμόλης καὶ 1,8 γρ. ὑπερμαγγανικοῦ.

N.F.K.